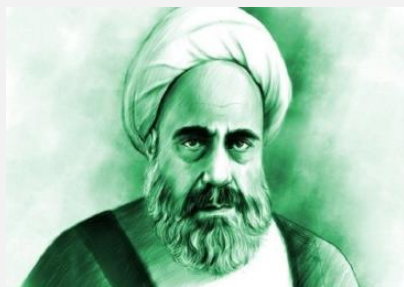

احیاگر سنت نبوی

علامه امینی با تألیف «الغدیر» خاطرات عصر نبوی را تجدید می‌کند، عصری که سروری از آن امت قرآنی است و رسول اکرم(ص) رهبری آن را برعهده دارد و بعد از خود، ولایت علی بن ابی طالب(ع) را معرفی کرده است. امینی، احیاگر سنت نبوی با «الغدیر» جلوه‌های شوکت و عظمت امت اسلامی را در خاطره‌ها زنده می‌دارد و اصل اصیل و محور حکومت قرآنی، جریان غدیرخم را یادآور می‌شود.

علامه امینی با تألیف «الغدیر» خاطرات عصر نبوی را تجدید می‌کند، عصری که سروری از آن امت قرآنی است و رسول اکرم(ص) رهبری آن را برعهده دارد و بعد از خود، ولایت علی بن ابی طالب(ع) را معرفی کرده است. امینی، احیاگر سنت نبوی با «الغدیر» جلوه‌های شوکت و عظمت امت اسلامی را در خاطره‌ها زنده می‌دارد و اصل اصیل و محور حکومت قرآنی، جریان غدیرخم را یادآور می‌شود.

به گزارش ایکنای آذربایجان شرقی، عبدالحسین امینی معروف به علامه امینی در ۱۲۸۱ خورشیدی در روستای سردها شهرستان سراب در استان آذربایجان شرقی دیده به جهان گشود، او در کودکی با تیزهوشی و استعداد بی نظیر در درک مسایل دینی سبب حیرت همگان شد و نگاه پرسشگر علامه و پرورش در محیطی مذهبی زمینه را برای بالندگی هرچه بیشتر او فراهم کرد. شیخ احمد امینی پدرش به عنوان نخستین معلم مبانی دانش از جمله ادبیات فارسی، عربی، منطق و تا اندازه ای فقه و اصول را به او آموخت. عبدالحسین از خردسالی به مطالعه کتاب‌های حدیثی، اعتقادی و به خصوص قرآن و نهج البلاغه اشتیاق بسیاری نشان می‌داد و آیه‌های قرآن و سخنان تأثیرگذار امیرالمؤمنین(ع) در تاروپودش نفوذ می‌کرد و بدین ترتیب از شیفتگان اهل بیت(ع) شد.

علامه امینی که تشنه آموختن بود در ۱۶ سالگی به نجف اشرف رفت و تا ۳۲ سالگی در این شهر به فراگیری علم مشغول شد و از محضر استادانی همچون آیات عظام سیدمحمد بن محمدباقر الحسینی فیروزآبادی، سیدابوتراب بن ابوالقاسم خوانساری، میرزاعلی بن عبدالحسین ایروانی و میرزا ابوالحسن بن عبدالحسین مشکینی کسب فیض کرد و پس از مدتی به زادگاه خویش بازگشت. در مدت اقامت در تبریز به تدریس و تحقیق پرداخت. کتاب ارزشمند «تفسیر فاتحه الکتاب» را در این دوره نگاشت اما این اندیشمند فرهیخته دوری از بارگاه مولای متقیان علی(ع) را تاب نیاورد و پس از مدت زمانی کوتاه رهسپار نجف اشرف شد.

علامه امینی آنچه را که در طول عمر پربرکت خویش آموخته بود بر لوح سفید کاغذ نوشت و بدین ترتیب آثار ارزشمند بسیاری را به یادگار گذاشت. از جمله نخستین آثار این اندیشمند بزرگ عالم تشیع می‌توان به «شهداء الفضیله» اشاره کرد، در این کتاب به زندگی بیش از ۱۰۰ عالم شیعه از سده ۴ تا ۱۴ پرداخته شده است. در علوم اسلامی مانند تفسیر، حدیث درایه و علم رجال فقه و تاریخ گویی استاد و متبحری بی مانند بود که این مطلب را می‌توان بعد از انتشار کتاب «شهدای راه فضیلت» دریافت؛ چرا که مراجع و علمای بزرگ زمان همچون سیدابوالحسن اصفهانی، حاج آقا حسین طباطبایی قمی، شیخ آقا بزرگ تهرانی، شیخ محمد حسین کمپانی و شیخ محمد خلیل عاملی به تحسین او پرداختند. این اندیشمند برجسته از جمله متفکران و مصلحانی بود که اندیشه وحدت امت اسلامی را در سربلوحه کار خویش قرار داد و این تفکر همواره ذهن پویای این دانشور صلح اندیش را به خود معطوف می‌کرد تا آنجا که بازتاب این اندیشه در سراسر کتاب الغدیر وجود دارد.

اما بدون شک اثر ماندگاری که او را به شهرت رساند، دائرةالمعارف یازده جلدی «الغدیر» بود که امروزه در ۲۲ جلد به زبان فارسی ترجمه شده است. مؤلف برای نوشتن این اثر بی بدیل بیش از ۴۰ سال زحمت کشیده است. علمای اسلام بر این باور هستند که امینی با نگارش «الغدیر» بزرگترین سند وحدت مسلمانان را به نمایش گذاشت و این کتاب منحصر به فرد را منبع و مرجع خود می‌دانند. یکی دیگر از ویژگی‌های این اثر که ارزش آن را دوچندان کرده آن است که مؤلف برای نگارش آن به کتابخانه‌های کشورهای مختلف از جمله عراق، هندوستان، پاکستان، مغرب، مصر و کشورهای دیگر دنیا مسافرت کرده و از آنها بهره برده است به طوری که بنا به گفته او در نگارش این اثر ۱۰ هزار جلد کتاب را به دقت مطالعه و استنساخ و به صدهزار رساله مراجعه مکرر کرده است. از دیگر آثار او می‌توان به تحقیق و تعلیق بر کامل الزیارات، ادب الزائر لمن یمم الحائر، سیرتنا و سنتنا سیره نبینا و سنته، تفسیر فاتحه الکتاب اشاره کرد در واقع تألیفات امینی نشان از دقت نظر و نیز گستردگی حوزه دانش یا به اصطلاح جامعیت علمی او دارد.

این عالم وارسته علاوه بر خلق آثار بی بدیلی چون الغدیر؛ کتابخانه بزرگی در نجف با نام امیرالمؤمنین(ع) تأسیس کرد که حاوی ۵۰۰ هزار عنوان کتاب در زبان‌های مختلف و حدود ۷۰ هزار نسخه خطی است. این کتابخانه از نظر کیفیت در شمار با ارزش‌ترین کتابخانه‌های علمی دنیای اسلام به شمار می‌رود. سرانجام این عالم بزرگ تشیع پس از سال‌ها تکاپو در راه اعتلای دین اسلام و مذهب تشیع و تحصیل و تدریس معارف اهل بیت(ع) در ۱۲ تیر ۱۳۴۹ خورشیدی در تهران دیده از جهان فروبست و پیکر ایشان در کتابخانه امیرالمؤمنین(ع) نجف که خود بنیان گذارش بود به خاک سپرده شد.